

Het is zondagmiddag en dokter Kay Scarpetta zit op haar kantoor in de National Forensic Academy in Hollywood, Florida, waar de donkere wolken die zich samenpakken weer een onweersbui voorspellen. Het hoort niet zo regenachtig en benauwd te zijn in februari.

Er klinken schoten en onverstaanbare kreten. Schijngevechten zijn hier een geliefd tijdverdrijf in de weekends. *Special Ops*-agenten kunnen rondrennen in zwarte legerkleding en de boel aan flarden schieten zonder dat iemand het hoort, behalve Scarpetta, en die merkt het amper. Ze neemt een crisisevaluatie door die is opgesteld door een forensisch arts in Louisiana. Hij heeft een vrouw onderzocht die later vijf mensen heeft vermoord en die beweert zich er niets van te herinneren.

Dit geval komt waarschijnlijk niet in aanmerking voor het *Prefrontal Determinants of Aggressive-Type Overt Responsibility*-onderzoek, afgekort PREDATOR, besluit Scarpetta, die zich vaag bewust is van het naderende gebrul van een motor op het terrein van de Academy.

Ze schrijft een e-mail aan forensisch psycholoog Benton Wesley:

Een vrouw in het onderzoek zou boeiend zijn, maar zouden die gegevens niet irrelevant zijn? Ik dacht dat je PREDATOR alleen op mannen wilde richten.

De motor raast naar het gebouw en stopt recht onder haar raam. Pete Marino die me weer komt lastigvallen, denkt ze geërgerd op het moment dat Benton terugmailt:

Louisiana zou haar waarschijnlijk toch niet laten gaan. Ze vinden het daar veel te leuk om de doodstraf uit te delen. Maar het eten is er goed.

Ze kijkt door het raam naar Marino, die de motor uitzet, eraf stapt en op zijn macho manier om zich heen kijkt, altijd benieuwd of ze wel naar hem kijken. Net als ze de dossiers van PREDATOR in haar bureaula heeft gestopt en de sleutel omdraait, komt hij zonder te kloppen haar kamer binnen en gaat zitten.

‘Weet jij iets van de zaak-Johnny Swift?’ vraagt hij. Zijn dikke, getatoeëerde armen puilen uit een mouwloos spijkerjack met het Harley-logo achterop.

Marino is het hoofd van de recherche van de Academy en parttime inspecteur Moordzaken bij het forensisch pathologisch-anatomisch instituut van Broward County. De laatste tijd lijkt hij op een karikatuur van een motorduivel. Hij zet zijn helm op haar bureau, een gehavend zwart geval vol stickers met de afbeeldingen van kogelgaten.

‘Fris mijn geheugen even op. En dat ding is alleen voor de sier.’ Ze wijst naar de helm. ‘Om mee te pronken, maar waar deloos als je een ongeluk krijgt met die donorfiets van je.’

Hij smijt een dossier op haar bureau. ‘Een arts uit San Francisco die praktijk hield hier in Miami. Hij woonde aan het strand in Hollywood, samen met zijn broer. Niet ver van het Renaissance, je weet wel, die twee torenflats bij John Lloyd State Park. Met Thanksgiving, een maand of drie geleden dus, vond zijn broer hem daar op de bank, overleden aan een schotwond in zijn borst. En trouwens, hij was net aan zijn polsen geopereerd en dat ging niet zo goed. Op het eerste gezicht duidelijk zelfmoord.’

‘Ik werkte toen nog niet bij het forensisch pathologisch-anatomisch instituut,’ merkt ze op.

Ze was toen al wel hoofd forensisch onderzoek en forensische geneeskunde van de Academy, maar ze heeft pas afgelopen december de functie van adviserend forensisch patholoog-anatoom bij het instituut van Broward County aangenomen, toen dokter Bronson, het hoofd, minder ging werken en over zijn pensioen begon.

‘Ik heb er wel iets over gehoord,’ zegt ze, niet op haar ge-

mak bij Marino, eigenlijk nog maar zelden blij hem te zien.

‘Dokter Bronson heeft de autopsie gedaan,’ zegt hij. Hij kijkt naar haar bureau, wat erop ligt, naar alles, behalve naar haar.

‘Was jij erbij betrokken?’

‘Nee, ik was de stad uit. De zaak is nog niet gesloten, want de politie van Hollywood was bang dat er meer achter zat. Ze verdachten Laurel.’

‘Laurel?’

‘De broer van Johnny Swift. Het is een eeneiige tweeling. Er was geen enkel bewijs en geen mens dacht er nog aan, tot ik vrijdagochtend om een uur of drie thuis een raar telefoontje kreeg dat uit een cel in Boston afkomstig bleek te zijn.’

‘Boston in Massachusetts?’

‘Precies.’

‘Ik dacht dat je een geheim nummer had.’

‘Heb ik ook.’

Marino haalt een opgevouwen, afgescheurd stuk bruin papier uit zijn achterzak en vouwt het open.

‘Ik kan je voorlezen wat hij zei, want ik heb het woord voor woord genoteerd. Hij noemde zichzelf Hog.’

‘Hog? Zwijn? Zo’n soort hog?’ Ze kijkt hem onderzoekend aan, want ze vraagt zich half en half af of hij haar in de maling neemt, haar belachelijk wil maken.

Dat doet hij vaak, de laatste tijd.

‘Hij zei alleen: *Ik ben Hog. Gij hebt het oordeel tot een bespotting over hen gezonden.* Wat dat ook mag betekenen. Toen zei hij: *Er is een reden voor dat er bepaalde dingen weg waren op de pd van Johnny Swift en als je ook maar een greintje verstand hebt, kijk je eens goed naar wat er met Christian Christian is gebeurd. Niets is toeval. Vraag het maar aan Scarpetta, want de hand van God zal alle perverselingen vermorzelen, ook die potteuze trut van een nicht van haar.*’

Scarpetta vraagt zonder haar gevoelens in haar stem door te laten klinken: ‘Weet je zeker dat dat zijn exacte woorden waren?’

‘Zie ik eruit als een romanschrijver?’

‘Christian Christian?’

‘God mag het weten. Die gast zat er niet bepaald op te wachten dat ik hem naar de spelling van namen ging vragen. Hij praatte zacht, als iemand die niets voelt, vlak, en toen hing hij op.’

‘Noemde hij Lucy bij naam of zei hij alleen...?’

‘Ik heb je precies gezegd wat hij zei,’ onderbreekt hij haar. ‘Ze is toch je enige nichtje? Dan is het logisch dat hij Lucy bedoelde. En *HOG* kan voor *Hand of God* staan, mocht je het nog niet in de gaten hebben. Om een lang verhaal kort te maken: ik heb contact opgenomen met de politie van Hollywood en zij hebben ons gevraagd de zaak-Johnny Swift zo snel mogelijk onder de loep te nemen. Er schijnt nog gelazer met de sporen te zijn. Die duiden erop dat hij van vlakbij én van een afstand is doodgeschoten. Tja, het is het een of het ander, niet-waar?’

‘Als er maar één schot is afgevuurd wel, ja. Er moet iets scheef zitten met de interpretatie. Hebben we enig idee wie Christian Christian is? Hebben we het wel over een bestaande persoon?’

‘Onze computerzoektochten hebben nog niets bruikbaar opgeleverd.’

‘Waarom vertel je me dit nu pas? Ik zit hier het hele weekend al.’

‘Ik had het druk.’

‘Als je informatie over zo’n zaak krijgt, moet je geen drie dagen wachten voordat je me erover vertelt,’ zegt ze zo kalm mogelijk.

‘Misschien ben jij wel de laatste die iets over het achterhouden van informatie mag zeggen.’

‘Wat voor informatie?’ vraagt ze perplex.

‘Je moet beter oppassen. Meer zeg ik er niet over.’

‘Als je in raadselen spreekt, komen we niet verder, Marino.’

‘O, dat was ik bijna vergeten. Hollywood is ook benieuwd

wat Bentons deskundige mening zou kunnen zijn,’ vervolgt hij alsof het hem nu pas te binnen schiet, alsof het hem niets kan schelen.

Zoals gewoonlijk kan hij niet goed verbergen hoe hij over Benton Wesley denkt.

‘Ze mogen hem uiteraard vragen de zaak te evalueren,’ zegt ze. ‘Ik kan niet voor hem beslissen.’

‘Ze willen dat hij uitzoekt of dat telefoontje van die lipje Hog een geintje was, en ik heb gezegd dat dat moeilijk zal gaan, want het gesprek is niet opgenomen; hij zou zich met mijn versie van steno op een papieren zak moeten behelpen.’

Hij staat op uit de stoel en lijkt nog groter en aanwezig dan hij al is, en ze voelt zich nog kleiner dan ze zich vroeger bij hem voelde. Hij pakt zijn ondeugdelijke helm en zet zijn zonnebril op. Hij heeft haar tijdens het hele gesprek niet één keer aangekeken, en nu kan ze zijn ogen helemaal niet meer zien. Ze kan niet zien wat erin te lezen staat.

‘Ik zal het mijn onverdeelde aandacht geven. Nu meteen,’ zegt ze terwijl hij naar de deur loopt. ‘Als je het later met me wilt doornemen, kan dat.’

‘Hm.’

‘Waarom kom je niet naar me toe?’

‘Hm,’ zegt hij weer. ‘Hoe laat?’

‘Zeven uur,’ zegt ze.

2

Benton Wesley zit achter een plexiglazen tussenwand op de MRI-afdeling naar zijn patiënt te kijken. De verlichting is gedempt, videoschermen lichten op het doorlopende werkblad langs de wanden op en zijn horloge ligt op zijn koffertje. Hij heeft het koud. Na uren in het Cognitive Neuroimaging Laboratory is hij koud tot op het bot, of zo voelt het tenminste.

De patiënt van vanavond staat onder een identificatienummer bekend, maar hij heeft een naam. Basil Jenrette. Hij is een lichtelijk nerveuze, intelligente dwangmatige moordenaar van drieëndertig jaar. Benton mijdt de term seriemoordenaar. Die is zo vaak gebruikt dat hij niets meer betekent, en hij heeft ook nooit veel meer betekend dan dat een dader binnen een bepaalde periode drie of meer mensen heeft vermoord. Het woord serie impliceert een opeenvolging van zaken. Het impliceert niets over de motieven of geestestoestand van een gewelddadige crimineel, en toen Basil Jenrette aan het moorden was, was hij dwangmatig bezig. Hij kon er niet mee ophouden.

Zijn hersenen worden gescand in een 3-Tesla MRI-apparaat met een magnetisch veld dat zestigduizend keer krachtiger is dan dat van de aarde om te onderzoeken of zijn grijze en witte cellen en hun functioneren op de een of andere manier iets van zijn motieven kunnen onthullen. Benton heeft hem er tijdens hun klinische gesprekken vaak naar gevraagd.

Ik zag haar en dat was het dan. Ik moest het doen.

Moest je het meteen op dat moment doen?

Niet zomaar op straat. Soms volgde ik haar tot ik het wist, tot ik een plan had. Hoe beter ik het had uitgedacht, hoe lekkerder het voelde, eerlijk gezegd.

En hoe lang duurde dat? Het volgen, het maken van een plan? Kun je het bij benadering zeggen? Dagen, uren, minuten?

Minuten. Soms uren. Soms dagen. Het hangt ervan af. Stomme trutten. Ik bedoel, stel nou dat jij doorhad dat je werd ontvoerd, zou je dan gewoon in die auto gaan zitten zonder zelfs maar te proberen weg te komen?

Deden ze dat, Basil? Gingen ze in de auto zitten en probeerden ze niet weg te komen?

Ja, behalve die laatste twee. Daar weten jullie van, want daarom zit ik hier. Als ik geen autopech had gekregen, hadden zij zich ook niet verzet. Stom. Als jij het was, zou je dan niet liever meteen in de auto worden vermoord dan afwach-

ten wat ik met je ga doen wanneer ik je op mijn speciale plek heb?

Waar was je speciale plek? Altijd op dezelfde plaats?

Allemaal omdat die verdomde auto het begaf.

Tot nog toe is de structuur van Basil Jenrettes brein niet opmerkelijk, afgezien van de toevallige vondst van een afwijking achter in de kleine hersenen, een cyste van ongeveer zes millimeter doorsnede die zijn gevoel voor evenwicht enigszins zou kunnen verstoren, maar verder niets. Het is de manier waarop zijn brein functioneert die niet in orde is. Die kan niet in orde zijn, want dan was hij geen kandidaat voor het PREDATOR-onderzoek geweest en had hij zich er waarschijnlijk ook niet aan onderworpen. Alles is een spelletje voor Basil, die denkt dat hij slimmer is dan Einstein, dat hij het grootste genie van de wereld is. Hij heeft nooit een seconde berouw gehad van wat hij heeft gedaan en geeft openlijk toe dat hij meer vrouwen zou vermoorden als hij de kans kreeg. Jammer genoeg is Basil sympathiek.

De twee gevangenenbewaarders in de MRI-ruimte kijken afwisselend verbijsterd en nieuwsgierig door het glas naar de meer dan twee meter lange buis, de koker van de magneet, aan de andere kant. Ze dragen wel een uniform, maar geen wapen. Wapens zijn hier niet toegestaan. Er zijn geen ijzerhoudende materialen toegestaan, dus ook geen metalen handen enkelboeien, en Basil ligt met alleen plastic boeien om zijn enkels en polsen op de tafel in de magneet te luisteren naar het knarsende tikken en zoemen van radiogolven, een helse muziek die op hoogspanningskabels wordt gespeeld, of zo stelt Benton het zich althans voor.

‘Denk erom dat we nu kleurvlakken gaan doen. Je hoeft alleen de kleur maar te noemen,’ zegt dokter Susan Lane, de neuropsycholoog, door de intercom. ‘Nee, meneer Jenrette, niet knikken alstublieft. Denk eraan dat we tape op uw kin hebben geplakt om u eraan te herinneren dat u niet mag bewegen.’

‘Tien-vier,’ klinkt Basils stem door de luidspreker.

Het is halfnegen 's avonds en Benton voelt zich onbehaaglijk. Hij is al maanden bezorgd, niet zozeer dat de Basil Jenrettes van deze wereld plotseling in een uitbarsting van geweld binnen de genadige oude muren van het McLean Hospital alles zullen afslachten wat ze te pakken kunnen krijgen, maar dat het onderzoek is gedoemd te mislukken, dat het een verspilling van subsidiegeld is en zonde van de kostbare tijd. Het McLean is verbonden aan de faculteit geneeskunde van Harvard, en noch het ziekenhuis, noch de universiteit gedooft mislukkingen.

‘Je hoeft ze niet allemaal goed te hebben,’ zegt dokter Lane door de intercom. ‘We verwachten niet dat je ze allemaal goed hebt.’

‘Groen, rood, blauw, rood, blauw, groen,’ klinkt Basils zelfverzekerde stem door het vertrek.

Een onderzoeker noteert de antwoorden op een computerformulier en de MRI-technicus volgt de beelden op zijn videoscherm.

Dokter Lane drukt de gesprekstoets weer in. ‘Meneer Jenrette? U doet het uitstekend. Ziet u het allemaal goed?’

‘Tien-vier.’

‘Prima. Telkens als het scherm zwart is, mag u stil blijven liggen. Niets zeggen, alleen naar het witte puntje op het scherm kijken.’

‘Tien-vier.’

Ze haalt haar vinger van de gesprekknop en vraagt aan Benton: ‘Waarom gebruikt hij politiecode?’

‘Hij is politieman geweest. Waarschijnlijk heeft hij de slachtoffers zo in zijn auto kunnen lokken.’

‘Dokter Wesley?’ zegt de onderzoeker, die zich in haar stoel omdraait. ‘Voor u. Rechercheur Thrush.’

Benton neemt de telefoon op.

‘Wat is er?’ vraagt hij aan Thrush, een rechercheur moordzaken van de staatspolitie van Massachusetts.

‘Ik hoop dat je niet van plan was vroeg naar bed te gaan,’ zegt Thrush. ‘Heb je gehoord van het lijk dat vanochtend bij Walden Pond is gevonden?’

‘Nee, ik zit al de hele dag hier opgesloten.’

‘Blanke vrouw, niet geïdentificeerd, leeftijd moeilijk te schatten. Misschien eind dertig, begin veertig, door het hoofd geschoten, en de huls was in haar kont geduwd.’

‘Dat is nieuw voor me.’

‘Er is al sectie gedaan, maar ik dacht dat jij haar misschien wilde zien. Dit is niet zomaar een woesteling geweest.’

‘Ik ben hier over een uurtje klaar,’ zegt Benton.

‘Ik zie je in het lijkenhuis.’

Het huis is stil en Kay Scarpetta loopt ongedurig van kamer naar kamer om alle lampen aan te doen. Ze luistert of ze een auto of een motor hoort, of Marino eraan komt. Hij is te laat en hij heeft haar telefoontjes niet beantwoord.

Ze controleert of het inbraakalarm is ingeschakeld en de schijnwerpers branden, rusteloos en nerveus. Ze kijkt op het videoscherm van de telefoon in de keuken of de camera's die de voorkant, de achterkant en de zijkanten van het huis bewaken het goed doen. Haar terrein is donker op het beeldscherm en zwarte schimmen van citrusbomen, palmen en hibiscustruiken deinen in de wind. De steiger achter haar zwembad en de waterweg erachter vormen een zwarte vlakte, bespikkeld met vage lichtplekken van lampen langs de zee-wering. Ze roert in de koperen pannen op het fornuis, een met tomatensaus en een met champignons. Ze kijkt naar het rijzende deeg en de verse mozzarella die staat te weken, beide in afgedekte kommen bij het aanrecht.

Het is bijna negen uur en Marino had er twee uur geleden al moeten zijn. Morgen heeft ze een drukke dag met zaken en colleges geven en ze heeft geen zin in zijn onbeschofte gedrag. Ze voelt zich erin geluisd. Ze heeft het helemaal gehad met hem. Ze heeft de afgelopen drie uur onafgebroken aan de vermeende zelfmoord van Johnny Swift gewerkt en nu neemt Marino niet eens de moeite zijn afspraak na te komen. Ze voelt zich eerst gekwetst, dan boos. Boos zijn is gemakkelijker.

Tegen de tijd dat ze haar woonkamer in loopt, nog steeds

gespitst op het geluid van een auto of motor, op hem, is ze heel boos. Ze pakt een Remington Marine Magnum kaliber .12 van haar bank en gaat zitten. Het nikkel*plated* geweer ligt zwaar in haar schoot en ze steekt een sleuteltje in het slot. Ze draait het sleuteltje naar rechts en opent het slot van de trekkerbeugel. Ze trekt de grendel naar achteren om te zien of de patroonkamer leeg is.

3

‘Nu gaan we woorden lezen,’ zegt dokter Lane door de intercom tegen Basil. ‘Gewoon de woorden van links naar rechts oplezen, oké? En denk erom, niet bewegen. U doet het fantastisch.’

‘Tien-vier.’

‘Hé, wil je zien hoe hij er echt uitziet?’ zegt de MRI-technicus tegen de bewaarders.

Hij heet Josh. Hij heeft natuurkunde gestudeerd aan MIT, werkt als technicus naast zijn vervolgstudie en is slim maar excentriek, met een ziek gevoel voor humor.

‘Ik weet al hoe hij eruitziet. Ik heb hem vandaag begeleid toen hij ging douchen,’ zegt een van de bewaarders.

‘En dan?’ vraagt dokter Lane aan Benton. ‘Wat deed hij met ze als hij ze eenmaal in zijn auto had?’

‘Rood, blauw, blauw, rood...’

De bewaarders drentelen naar Josh’ videoscherm.

‘Hij bracht ze ergens heen, stak hun ogen eruit, hield ze een paar dagen in leven, verkrachtte ze herhaaldelijk, sneed ze de keel af, loosde het lijk en legde het in een bepaalde positie om mensen te choqueren,’ zegt Benton op zijn nuchtere, klinische manier tegen dokter Lane. ‘De zaken die ons bekend zijn. Ik vermoed dat hij meer moorden heeft gepleegd. In dezelfde periode is er een aantal vrouwen in Florida ver-

dwenen. Vermoedelijk dood, maar hun resten zijn nooit gevonden.’

‘Waar bracht hij ze heen? Een motel, zijn huis?’

‘Wacht even,’ zegt Josh tegen de bewaarders. Hij kiest optie 3D uit het menu, en dan SSD oftewel Surface Shading Display. ‘Dit is echt gaaf. We laten het nooit aan de patiënten zien.’

‘Waarom niet?’

‘Ze zouden over de rooie gaan.’

‘We weten niet waarheen,’ zegt Benton tegen dokter Lane terwijl hij Josh in de gaten houdt, klaar om in te grijpen als hij zich te veel laat meeslepen. ‘Maar het is boeiend. De lichamen die hij heeft geloosd. Ze hadden allemaal microscopische deeltjes koper op hun huid.’

‘Hoe kan dat nou?’

‘Vermengd met aarde en wat er verder nog maar aan hun bloed, huid en haar plakte.’

‘Blauw, groen, blauw, rood...’

‘Wat vreemd.’

Ze drukt de gespreksknop in. ‘Meneer Jenrette? Hoe gaat het daar? Alles goed?’

‘Tien-vier.’

‘Straks ziet u woorden voor kleuren in een andere kleur afgebeeld. Ik wil dat u de kleur van de inkt noemt. Alleen de kleur.’

‘Tien-vier.’

‘Is het niet ongelooflijk?’ zegt Josh. Een soort dodenmasker vult het scherm, een reconstructie van de één millimeter dikke plakjes in een hoge resolutie waaruit de MRI-scan van Basil Jenrettes hoofd is opgebouwd, een bleek, kaal hoofd zonder ogen dat rafelig vlak onder de kaak eindigt, alsof Basil onthoofd is.

Josh laat het beeld draaien, zodat de bewaarders het uit verschillende hoeken kunnen zien.

‘Waarom lijkt het alsof zijn kop is afgehakt?’ vraagt er een.

‘Daar is het signaal van de spoel gestopt.’

‘Zijn huid ziet er onecht uit.’

‘Rood eh groen, blauw ik bedoel rood, groen...’ klinkt Basils stem door de ruimte.

‘Het is niet echt huid. Hoe leg ik het uit... Nou, wat de computer doet, is een reconstructie van het volume maken, een weergave van het oppervlak.’

‘Rood, blauw eh groen, blauw ik bedoel groen...’

‘We gebruiken het eigenlijk alleen voor Power Points, om functionele scans op structurele te passen. Het is gewoon een MRI-analysepakketje om data te combineren en zo te bekijken als je maar wilt, voor de lol.’

‘Man, wat een lelijkerd.’

Benton heeft genoeg gehoord. Het kleuren benoemen is klaar. Hij kijkt Josh streng aan.

‘Josh? Ben je zover?’

‘Vier, drie, twee, een, klaar,’ zegt Josh, en dokter Lane begint aan de interferentietest.

‘Blauw, rood ik bedoel... shit, eh rood ik bedoel blauw, groen, rood...’ dringt Basils stem de ruimte binnen. Hij heeft alles fout.

‘Heeft hij je ooit verteld waarom?’ vraagt dokter Lane aan Benton.

‘Sorry,’ zegt hij verstrooid. ‘Waarom wat?’

‘Rood, blauw shit! Eh rood, blauw-groen...’

‘Waarom hij ze de ogen uitstak.’

‘Hij zei dat ze niet mochten zien hoe klein zijn penis is.’

‘Blauw, blauw-rood, rood, groen...’

‘Dit heeft hij minder goed gedaan,’ zegt ze. ‘Hij heeft zelfs bijna alles fout. Waar zat hij bij de politie? Dan weet ik waar ik me niet voor te hard rijden naar de kant moet laten sturen.’ Ze drukt de gespreksknop in. ‘Gaat het nog een beetje?’

‘Tien-vier.’

‘Dade County.’

‘Jammer. Ik ben dol op Miami. Dus zó heb je deze weten te bemachtigen. Dankzij je connecties in Zuid-Florida,’ merkt ze op, en ze drukt de gespreksknop weer in.

‘Niet precies.’ Benton kijkt door het plexiglas naar Basils hoofd aan het eind van de magneet en stelt zich de rest van hem voor, als een normaal mens gekleed in een spijkerbroek en een wit overhemd.

De gedetineerden mogen geen gevangenskleding dragen op het ziekenhuisterrein. Dat is antireclame.

‘Toen we staatsgevangenis om proefpersonen vroegen, vonden ze in Florida dat hij de uitgelezen persoon was voor de klus. Hij verveelde zich. Ze waren blij dat ze van hem af waren,’ zegt Benton.

‘Heel goed, meneer Jenrette,’ zegt dokter Lane in de intercom. ‘Nu komt dokter Wesley u de muis geven. We gaan u wat gezichten laten zien.’

‘Tien-vier.’

Normaal gesproken zou dokter Lane zelf naar de MRI-ruimte gaan om de patiënt de muis te geven, maar vrouwelijke artsen en onderzoekers mogen geen lichamelijk contact met de deelnemers aan PREDATOR hebben. Mannelijke artsen en onderzoekers moeten ook op hun hoede zijn in de MRI-ruimte. Daarbuiten moeten ze zelf weten hoe ze hun onderzoeksbijeenkomsten in bedwang houden. Benton gaat vergezeld van de twee gevangensbewaarders de MRI-ruimte in, doet het licht aan en sluit de deur achter zich. De bewaarders stellen zich bij de koker op en kijken hoe Benton de muis inpluigt en in Basils gebonden handen legt.

Basil is niets bijzonders om te zien, een kleine, tengere man, blond, kalend, met dicht bij elkaar staande kleine grijze ogen. In het dierenrijk hebben de leeuwen, tijgers en beren, de roofdieren, dicht bij elkaar staande ogen. Giraffes, konijnen en duiven, de prooi, hebben verder uiteen staande ogen, meer naar de zijkant van hun kop, want zij hebben hun perifere gezichtsveld nodig om te overleven. Benton heeft zich altijd afgevraagd of hetzelfde evolutionaire verschijnsel ook bij mensen voorkomt. Dat is nu eens een onderzoek waar niemand subsidie voor zal willen geven.

‘Gaat het, Basil?’ vraagt Benton.

‘Wat voor gezichten?’ zegt Basil vanuit het eind van de magneet. Het doet aan een ijzeren long denken.

‘Dokter Lane legt het je wel uit.’

‘Ik heb een verrassing,’ zegt Basil. ‘Ik vertel het zodra we klaar zijn.’

Hij heeft een vreemde blik, alsof er iets kwaadaardigs door zijn ogen naar buiten kijkt.

‘Leuk. Ik ben gek op verrassingen. Nog een paar minuten, dan ben je klaar,’ zegt Benton met een glimlach. ‘En dan houden we een nagesprekje.’

De bewaarders begeleiden Benton naar de deur van de MRI-ruimte en lopen terug terwijl dokter Lane door de intercom uitlegt dat Basil alleen maar op de linker muisknop hoeft te klikken als hij het gezicht van een man ziet, en op de rechter als hij een vrouw ziet.

‘U hoeft niets te doen of te zeggen, alleen maar klikken,’ herhaalt ze.

Er zijn drie tests, en het gaat er niet om of de patiënt het verschil tussen de seksen kan zien. Wat er echt wordt gemeten tijdens deze reeks functiescans, is de affectieve verwerking. De mannelijke en vrouwelijke gezichten op het scherm worden overlapt door andere, die zo snel opflitsen dat het menselijk oog ze niet kan waarnemen, maar het brein registreert alles. Jenrettes brein ziet de gezichten achter de maskers, blijde, boze en bange gezichten, gezichten die een reactie uitlokken.

Na elke set vraagt dokter Lane hem wat hij heeft gezien en of hij een emotie aan de gezichten zou kunnen koppelen. De mannen kijken ernstiger dan de vrouwen, zegt hij. Hij zegt bij elke set praktisch hetzelfde. Het betekent nog niets. Niets van wat zich hier heeft afgespeeld, betekent iets zolang de dui-zenden neuro-images niet zijn geanalyseerd. Dan kunnen de onderzoekers een beeld krijgen van de hersengebieden die het actiefst waren tijdens de tests. Waar het om gaat, is zien of zijn brein anders werkt dan dat van iemand die wordt geacht normaal te zijn en iets meer te weten te komen dan dat hij

toevallig een cyste heeft die geen enkel verband houdt met zijn roofdierachtige neigingen.

‘Is je iets opgevallen?’ vraagt Benton aan dokter Lane. ‘En trouwens, bedankt, zoals altijd, Susan. Je bent een toffe meid.’

Ze proberen de scans van gedetineerden altijd ’s avonds of in het weekend te plannen, wanneer er maar weinig mensen zijn.

‘Aan de localizers te zien is hij in orde. Ik zie geen enorme afwijkingen, afgezien van zijn onophoudelijke geklets dan. Zijn overdreven welbespraaktheid. Heeft iemand ooit de diagnose bipolair bij hem gesteld?’

‘Zijn evaluatiedossiers en verleden zetten me aan het denken, maar nee, de diagnose is nooit gesteld. Hij is nooit voor een persoonlijkheidsstoornis behandeld en zit pas een jaar in de gevangenis. De ideale proefpersoon.’

‘Nou, je ideale proefpersoon was niet zo goed in het onderdrukken van storende prikkels. Hij heeft veel fouten gemaakt tijdens de interferentietest. Ik wil wedden dat hij concentratieproblemen heeft, en dat sluit goed aan bij een bipolaire stoornis. Later kunnen we er meer over zeggen.’

Ze drukt de gespreksknop in en zegt: ‘Meneer Jenrette? We zijn helemaal klaar. U hebt het uitstekend gedaan. Dokter Wesley komt u eruit halen. Zult u heel langzaam overeind komen? Heel langzaam, zodat u niet duizelig wordt, goed?’

‘Was dat alles? Die stomme testjes? Ik wil de foto’s zien.’

Ze kijkt Benton veelbetekenend aan en haalt haar vinger van de knop.

‘Jullie zouden naar mijn hersenen gaan kijken terwijl ik naar de foto’s keek.’

‘Autopsiefoto’s van zijn slachtoffers,’ legt Benton dokter Lane uit.

‘Jullie hadden foto’s beloofd! Jullie hadden beloofd dat ik mijn post zou krijgen!’

‘Okido,’ zegt ze tegen Benton. ‘Je mag hem hebben.’

Het geweer is zwaar en log en het kost haar moeite om op de

bank liggend de loop op haar borst te richten terwijl ze probeert de trekker met haar linkerteen over te halen.

Scarpetta laat het geweer zakken en stelt zich voor dat ze dit na een polsoperatie probeert. Haar geweer weegt iets meer dan drie kilo en het begint in haar handen te trillen wanneer ze het aan de vijfenveertig centimeter lange loop omhooghoudt. Ze laat haar voeten op de vloer zakken en trekt haar rechter loopschoen en sok uit. Haar linkervoet is dominant, maar ze zal het toch met de rechter moeten proberen, en ze vraagt zich af of Johnny Swift links- of rechtsvoetig was. Het zou verschil maken, maar dat verschil hoeft niet doorslaggevend te zijn, zeker niet als hij depressief en vastbesloten was, maar ze is van geen van beide zeker. Ze weet maar weinig zeker.

Ze denkt aan Marino en hoe meer ze haar gedachten op hem richt, hoe kwader ze wordt. Hij heeft het recht niet haar zo te behandelen, net zo weinig respect voor haar te tonen als toen ze elkaar leerden kennen, en dat is jaren geleden, zo lang geleden dat het haar verbaast dat hij nog weet hoe hij haar net zo moet behandelen als toen. De geur van haar zelfgemaakte pizzasaus hangt in de woonkamer. De geur vult het hele huis, en de wrok jaagt haar hartslag op en verkrampst haar borst. Ze gaat weer op haar linkerzij liggen, drukt de kolf van het geweer tegen de rugleuning van de bank, richt de loop op haar borst en haalt met haar rechter grote teen de trekker over.

4

Basil Jenrette gaat hem niets doen.

Hij zit zonder boeien tegenover Benton aan de tafel in de kleine onderzoekskamer, met de deur dicht. Basil zit stil en beleefd op zijn stoel. Zijn uitbarsting in de scanner heeft hoog-

uit een paar minuten geduurd en toen hij tot bedaren kwam, was dokter Lane al weg. Hij heeft haar niet gezien toen hij de afdeling af werd geleid, en Benton zal ervoor zorgen dat dat nooit gebeurt.

‘Weet je zeker dat je niet licht in je hoofd of duizelig bent?’ vraagt Benton op zijn kalme, begripvolle manier.

‘Ik voel me prima. Die tests waren gaaf. Ik ben altijd gek geweest op tests. Ik wist van tevoren dat ik alles goed zou hebben. Waar zijn de foto’s? U had het beloofd.’

‘Daar hebben we het nooit over gehad, Basil.’

‘Ik had alles goed, een dikke tien.’

‘Je vond het dus leuk?’

‘De volgende keer wil ik de foto’s zien. U had het beloofd.’

‘Dat heb ik nooit beloofd, Basil. Vond je het spannend?’

‘Ik mag hier zeker niet roken?’

‘Ik ben bang van niet.’

‘Hoe zagen mijn hersenen eruit? Zagen ze er goed uit? Hebt u iets gezien? Kun je aan iemands hersenen zien hoe slim hij is? Als u me naar de foto’s liet kijken, zou u zien dat ze kloppen met de foto’s in mijn hoofd.’

Hij praat nu zacht en snel. Zijn ogen zijn helder, bijna glazig, en hij ratelt maar door over wat de onderzoekers in zijn hersenen zouden kunnen ontdekken, aangenomen dat ze kunnen ontcijferen wat daar zit, en er is beslist een daar, daar, zegt hij telkens.

‘Een daar, daar?’ vraagt Benton. ‘Kun je me uitleggen wat je bedoelt, Basil?’

‘Mijn geheugen. Als je daar in kunt kijken, wat daar zit, mijn herinneringen.’

‘Ik vrees dat dat niet kan.’

‘Vast wel. Ik wil wedden dat er allerlei beelden zichtbaar werden toen jullie met dat piep-piep, bonk-bonk, klop-klop bezig waren. Ik wil wedden dat u de plaatjes hebt gezien, maar het niet aan me wilt vertellen. Het waren er tien en u hebt ze gezien. U hebt hun foto’s gezien, tien, niet vier. Ik zeg altijd tien-vier voor de grap, wat een bak. Jullie denken dat het er

vier zijn en ik weet dat het er tien zijn en dat zou u ook weten als u me naar de foto's liet kijken, want dan zou u zien dat het dezelfde zijn als de foto's in mijn hoofd. Als u in mijn hoofd keek, zou u mijn foto's zien. Tien-vier.'

'Wat voor foto's zouden we in je hoofd kunnen zien?'

'Die domme wijven. Ze willen me mijn post niet geven.'

'Zeg je dat je tien vrouwen hebt vermoord?' Benton vraagt het zonder iets van schrik of een oordeel te laten blijken. Basil glimlacht alsof hem iets te binnen schiet.

'O, ik mag mijn hoofd weer bewegen, hè? Geen plakband meer op mijn kin. Zouden ze mijn kin ook vastplakken wanneer ik de injectie krijg?'

'Je krijgt geen injectie, Basil. Dat hoort bij de afspraak. Je straf is omgezet in levenslang. Weet je nog dat we het daarover hebben gehad?'

'Omdat ik gek ben,' zegt hij met een glimlach. 'Daarom ben ik hier.'

'Nee. We nemen het nog eens door, want het is belangrijk dat je het begrijpt. Je bent hier omdat je erin hebt toegestemd aan ons onderzoek mee te doen, Basil. De gouverneur van Florida heeft toestemming gegeven om je over te laten plaatsen naar Butler, onze tbs-kliniek, maar Massachusetts wilde alleen akkoord gaan als hij je straf omzette in levenslang. Wij hebben de doodstraf niet in Massachusetts.'

'Ik weet dat u de tien vrouwen wilt zien. Zoals ik ze me herinner. Ze zitten in mijn hoofd.'

Hij weet dat het niet mogelijk is iemands gedachten en herinneringen op een scan te zien. Hij is zijn gebruikelijke bijdehante zelf. Hij wil de autopsiefoto's zien om zijn gewelddadige fantasieën te voeden, en zoals alle narcistische sociopaten denkt hij dat hij heel gemakkelijk is.

'Is dat de verrassing, Basil?' vraagt Benton. 'Dat je tien moorden hebt gepleegd in plaats van de vier die je ten laste zijn gelegd?'

Hij schudt zijn hoofd en zegt: 'Er is er een waar u meer van wilt weten. Dat is de verrassing. Een extraatje voor u omdat

u zo goed voor me bent. Maar ik wil mijn post. Dat is de afspraak.’

‘Ik ben heel benieuwd naar je verrassing.’

‘Die vrouw in The Christmas Shop,’ zegt hij. ‘Weet u nog?’

‘Vertel jij het maar,’ antwoordt Benton, die niet weet waar Basil het over heeft. Hij weet niets van een moord in een kerstartikelenwinkel.

‘En mijn post dan?’

‘Ik zal mijn best doen.’

‘Erewoord?’

‘Ik zal het nagaan.’

‘Ik weet niet meer precies wanneer het was. Even denken.’ Hij staart naar het plafond, met zijn ongeboeide handen rusteloos in zijn schoot. ‘Een jaar of drie geleden in Las Olas, ik denk dat het rond juli was. Dus misschien tweeënhalf jaar geleden. Waarom zou iemand in Zuid-Florida kersttroep willen kopen in juli? Ze verkocht kerstmannetjes en rendieren en notenkrakers en kindekes Jezus. Ik ging erheen op een ochtend nadat ik de hele nacht had doorgehaald.’

‘Weet je nog hoe ze heette?’

‘Dat heb ik nooit geweten. Of nee, misschien wel, maar ik ben het vergeten. Als u me naar die foto’s laat kijken, frist dat mijn geheugen misschien op, dan zou u haar in mijn hoofd kunnen zien. Ik zal proberen haar te beschrijven. Even denken. O, ja. Het was een blanke vrouw met lang, geverfd haar in de kleur van *I Love Lucy*. Dikkig. Een jaar of vijfendertig, veertig. Ik ging naar binnen, draaide de deur op slot en bedreigde haar met een mes. Ik verkrachtte haar achterin, in de opslag, en toen sneed ik haar keel van hier tot hier door, met één haal.’

Hij maakt een snijdend gebaar langs zijn hals.

‘Het was gek, want er stond zo’n heen en weer draaiende ventilator, en die zette ik aan omdat het heet en benauwd was, en die zwiepte het bloed alle kanten op. Het was een ontzettende smeerbeol om op te ruimen. En toen, even denken...’ Hij kijkt weer naar het plafond, zoals hij vaak doet wanneer

hij liegt. ‘Ik was niet met de politieauto die dag, ik had de fiets gepakt en hem op een parkeerterrein achter het Riverside Hotel gezet.’

‘Je motorfiets of een gewone fiets?’

‘Mijn Honda Shadow. Ik ga toch niet op de fiets iemand vermoorden?’

‘Dus je was die ochtend van plan een moord te plegen?’

‘Het leek me een goed idee.’

‘Was je van plan iemand te vermoorden of was je van plan háár te vermoorden?’

‘Ik weet nog dat er allemaal eenden bij de plassen op het parkeerterrein rondhingen, want het had dagen geregend. Overal moedereenden en kleine eendjes. Dat heb ik altijd naar gevonden. Die arme eendjes. Ze worden vaak overreden. Je ziet van die kleine eendjes platgereden op straat liggen en hun moeder loopt er maar omheen, zo zielig.’

‘Heb jij wel eens eenden overreden, Basil?’

‘Ik zou nooit een dier iets aandoen, dokter Wesley.’

‘Je zei dat je als kind vogels en konijnen had gedood.’

‘Dat is heel lang geleden. U weet wel, jongens en hagelgeweren. Maar goed, om verder te gaan met mijn verhaal, het leverde maar zesentwintig dollar eenennegentig op. U moet echt iets aan mijn post doen.’

‘Dat heb je al vaker gezegd, Basil. Ik heb je beloofd dat ik mijn best zou doen.’

‘Een beetje teleurstellend na al dat gedoe. Zesentwintig dollar en eenennegentig cent.’

‘Uit de kassa.’

‘Tien-vier.’

‘Je moet onder het bloed hebben gezeten, Basil.’

‘Er was een wc achter in de winkel.’ Hij kijkt weer naar het plafond. ‘Ik heb chloor over haar heen gegoten, het schiet me nu pas te binnen. Om mijn DNA te doden. Nu wil ik iets terug. Ik wil mijn post, verdomme. Laat me uit de isoleercel. Ik wil een gewone cel, waar ze me niet bespioneren.’

‘Het is voor je eigen bestwil.’